

ἀναβρύσιμα τό, Κέρκ. — ΚΘεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 7.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβρυσιάζω.

Ἀνάβρυσις, ἐκπήδησις ὕδατος ἐνθ' ἀν. : Ποίημ.

Καὶ βγάζει ἓνα μουρμούρισμα βραχνὸ καὶ θαραπεύει
τὰ διψασμένα χόματα μὲ τὸ ἀναβρύσιμα του

ΚΘεοτόκ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀνάβρυσι 1. Πβ. ἀνάβρυσμα.

ἀναβρυσικός ἐπίθ. Κεφαλλ. — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάβρυσι.

Ὁ ἐκ πηγῆς ἀναβρύων, ἐπὶ ὕδατος ἐνθ' ἀν. : Νερὸ ἀναβρυσικὸ Κεφαλλ. Πβ. ἀναβρικός, ἀναβρυστικός, ἀναβρυστός, βρυσικός.

ἀνάβρυσμα τό, Ἀθῆν. — ΚΠαλαμ. Καημοὶ λιμνοθάλα. 70 — Λεξ. Πόππλετ. Περίδ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβρύω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀνάβρυσις ἐνθ' ἀν. : Ποίημ.

Παντοῦ εἶν' ἢ πλάσι ἀνάβρυσμα ὁμορφιάς,
ἀγάπης νερομάννα εἶν' ἢ καρδιά μου

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν. Πβ. ἀνάβρυσι 1, ἀναβρύσιμα.

ἀναβρυσῶ ἀμάρτ. ἀναβρυσῶν Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάβρυσι.

Ἀναβρύω, ἀναβλύζω : Τοῦ νεροῦ ἀναβρυσῶ ἀνάμυσα ἀπὸ τ'ς πέτρις. Συνών. ἀναβρυσιάζω, ἀναβρύω 1.

ἀναβρυσταρῶ ἢ, ἀμάρτ. ἀναβρυσταρῶ Ἰκαρ. ἱβρυσταρῶ Μακεδ. ἱβρυσταρῶ Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναβρυστάρι.

Μέρος γῆς, ἐνθα ἀναβρύνει ὕδωρ ἐνθ' ἀν. : Ἰκεῖ πέρα εἶμι ἱβρυσταρῶ Μακεδ. Πῆγα 'ς τὴν ἱβρυσταρῶ κι πῆρα νερὸ αὐτόθ. Πβ. ἀναβάλλουσα, ἀναβρυσζάρα, ἀναβρυσῶσα, ἀναβρυστάρι, ἀναβρυστούρα. Ἡ λ. ὑπὸ τύπ. Ἀναβρυσταρῶ καὶ ὡς τοπων. Ἰκαρ.

ἀναβρυστάρι τό, ἀμάρτ. ἱβρυστάρι Μακεδ. (Βελβ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ἀναβρυστό, δι' ὃ ἰδ. ἐπίθ. ἀναβρυστός.

Πηγὴ, ἐκ τῆς ὁποίας ἀναβρύνει ὕδωρ : Πάμι 'ς τοῦ ἱβρυστάρι νὰ πιοῦμι νερό. Πβ. ἀναβάλλουσα, ἀναβρυσζάρα, ἀναβρυσῶσα, ἀναβρυσταρῶ, ἀναβρυστούρα.

ἀναβρυστικός ἐπίθ. Κεφαλλ. Κύθηρ. — Λεξ. Δεῦκ Δημητρ. ἀναβρυστικός Ἡπ. Μακεδ. (Καταφύγ.) — Ἰδραγοῦμ. Σαμοθρ. 2 69 — Λεξ. Βυζ. Ἡπίτ. Μπριγκ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ἀναβρυστό, δι' ὃ ἰδ. ἐπίθ. ἀναβρυστός, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός. Ὁ τύπ. ἀναβρυστικός κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀναβρυσζω, δι' ὃ ἰδ. ἀναβρύω.

1) Ὁ προερχόμενος ἐκ πηγῆς, πηγαῖος, ἐπὶ ὕδατος συνήθως κατ' οὐδ. γέν. ἐνθ' ἀν. : Πίνω ἀναβρυστικὸ νερὸ Ἡπ. Ἀναβρυστικὰ νερὰ Κεφαλλ. Περάσαμε ἀπὸ τὸ Κουρμέτι μὲ τὰ ἀναβρυστικὰ νερὰ Ἰδραγοῦμ. ἐνθ' ἀν. 2) Ὁ ἔχων πηγὴν ἀναβρύνουσαν Κύθηρ. : Ἀναβρυστικὸ πηγάδι. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. τοῦ οὐδ. πληθ. Ἀναβρυστικὰ ὡς τοπων. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Πβ. ἀναβρικός, ἀναβρυσικός, ἀναβρυστός.

ἀναβρυστός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀναβρυστός Χίος ἀναβρυστός ὁ, Θήρ. — Λεξ. Μπριγκ. ἀναβρυστή ἢ, Λεξ. Βλαστ. ἀναβρυστή Δ.Κρήτ. ἀναβρυστή Α.Κρήτ. ἀναβρυστό τὸ, Λῆμν.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀναβρυστός, ὅτι δὲ τοῦτο ὑπῆρξε μαρτυρεῖ τὸ οὐσ. ἀνάβρυστον. Πβ. Βασιλικ. 19, 8, 15 «καὶ αἱ δεξαμεναὶ καὶ οἱ λουτήρες καὶ οἱ ἠνωμένοι τοῖς ἀναβρυστοῖς σωλῆνες».

1) Ὁ ἀναβρύων, ὁ ἀναβλύζων, ἐπὶ ὕδατος Χίος : Ἀναβρυστὸ νερό. 2) Ὡς οὐσ., πηγὴ ἀναβλύζουσα ὕδωρ Θήρ. Α.Κρήτ. — Λεξ. Βλαστ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀναβρυστή Ἀθῆν. Πελοπν. (Λακεδ. Λακων. Μάν.) Ἀναβρυστή Πελοπν. (Μάν.) Ἀναβρυστὰ Ἀττικ. Ἀναβρυστός Θήρ. Λιβρυστὰ Λῆμν. β) Μέρος ἐνθα ἀναβρύνει μεταλλικὸν ὕδωρ Θήρ. γ) Μέρος τὸ ὁποῖον ἀναδίδει ὑγρασίαν Λῆμν. Πβ. ἀναβρικός, ἀναβρυσικός, ἀναβρυστικός.

ἀναβρυστούρα ἢ, Χίος ἀναβρυστούρα Χίος

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀναβρυστός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούρα.

Πηγὴ ὕδατος ἀναβρύουσα. Πβ. ἀναβάλλουσα, ἀναβρυσζάρα, ἀναβρυσῶσα, ἀναβρυσταρῶ, ἀναβρυστάρι. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων.

ἀναβρυσζιάζω ἀμάρτ. ἀναβρυσζιάζω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. βρυσζιάζω.

Ἐκδηλῶ διὰ κραυγῶν καὶ ζωηρῶν κινήσεων τὴν ὄρμην μου καὶ ἰδίως τὴν γενετήσιον : Ἄσμ.

Θέ μου καὶ ν' ἀγναντεύανε 'ς τὴν παγανιὰ οἱ κουρσάροι,
γιατὶ ἀναβρυσζιάσανε οἱ χῆρες 'ς τὸ Σκουτάρι.

ἀναβρυσχῶ ἀμάρτ. ἀναβρυσχῶ Σῦρ. ἀναβρυσχῶ

Σῦρ. Μέσ. ἀναβρυσχοῦμαι Κρήτ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναβρυσχῶμαι ὑποχωρητικῶς. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀγγελοκρούω καὶ ἀγγελοσκιάζω.

1) Ἀντιλαλῶ, ἀντηχῶ Κρήτ. Ρόδ. Σῦρ. : Ἀναβρυσχῶ ἢ ἐκκλησιὰ - ὁ ποταμὸς Σῦρ. || Ἄσμ.

Ὁ Λιενῆς ψυχομαχεῖ κ' ἢ γῆς ἀναβρυσχῶται.

Ρόδ. 2) Ἀνατιδύω, ἀναβλύζω μετὰ παφλασμοῦ καὶ ὄρμης, ἐπὶ ὕδατος Σῦρ. : Τὸ νερὸ ἀναβρυσχῶ. Ἀναβρυσχῶ μὲ πολλὴ τὸλμη τὸ πηγάδι (τόλμη = δύναμι). Πβ. ἀναβρύω.

ἀναβρύω Εὐβ. (Κύμ.) Ζάκ. ἀναβρύου Θράκ. (Αἰν.)

Τσακων. ἀνηβρύω Δαρδαν. ἀναβρυσῶ Λεξ. Δημητρ. ἀναβρῶ Ἀθῆν. Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. Μακεδ. (Βελβ.)

— Ἰδραγοῦμ. Ἑλληνισμ. καὶ Ἑλλην. 117 ἀναβρῶ Λευκ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 106 — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀναβρῶν Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Κοζ.) Λευκ.

ἀναβρῶ Χίος ἀναβρῶ Λέσβ. Μακεδ. ἀναβρῶ Εὐβ. (Κύμ.) Ζάκ. Ἡπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Μακεδ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κορινθ. Λακων. Οἰν.) ἀναβρῶ Σάμ. Ἀναβρῶ Κύπρ.

ἀναβρῶ Στερελλ. (Καλοσκοπ.) ἀναβρῶ Εὐβ. (Κονίστρ. Στρόπον. κ. ἀ.) Θεσσ. (Ζαγορ.) ἀναβρῶ Ἰων. (Κρήν.) Ἀναβρῶ Θεσσ. (Ἀλμυρ. Ζαγορ.)

Τὸ μεταγν. ἀναβρύω. Παρὰ Πορτ. ἀναβρῶ. Ὁ τύπ. ἀναβρῶ καὶ παρὰ Μεουρσ. Περί τοῦ τύπου ἀναβρῶ - ἀναβρῶ ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 45 (1933) 353.

1) Ἀναβλύζω ἐνθ' ἀν. : Ἀναβρύνει νερὸ ποκάτον τὸ χοῦμας Κύμ. 'Σ τ' ἀμπέλι μ' ἀναβρῶ εἶνα νερὸ Κοζ. Ἀναβρῶ οὐ τόπους νερὸ Ἡπ. Συνών. ἀναβρυσιάζω, ἀναβρυσῶ, ἀναδίνω. β) Μεταφ. ἀναβλύζω, ἐπὶ τῆς ψυχῆς Ἰδραγοῦμ. ἐνθ' ἀν. : Τί λύπη ποῦ ἀναβρῶ ἀπὸ τὴν ψυχῆ μου! 2) Ἐκρέω εἰς μικρὰν ποσότητα ὡς δρόσος ἢ κατὰ σταγόνας, οἷον ἀπὸ ραγάδος ἢ σχισμῆς ἀγγείου Εὐβ. (Κονίστρ. Στρόπον. κ. ἀ.) Θεσσ. (Ἀλμυρ. Ζαγορ.) Στερελλ. (Καλοσκοπ.) : Ἡ βρῶς στέρφω, ὅτ' ἀναβρῶς (ὅτ' = ὅτι, μόλις) Στρόπον. Ἀναβρῶς ἢ στάμνα - τὸ τσουκάλι Ἀλμυρ. 'Σ τ'ν ἄκρ' 'ς τοῦ χοιράφ' ἀναβρῶς λ'γάκ' νερὸ Καλοσκοπ. β) Ἀναδίδω ὑγρασίαν Ἡπ. Χίος : Ὁ τοῖχος ἀναβρῶ Χίος Ἐβριξί πουλὺ καὶ ἀναβρῶ οὐ τόπους Ἡπ. Συνών. ἀναδίνω, ἀναβρῶ.

3) Ἀναβρῶζω,

